

— Защо?

— Защото те приказват за тебе,

— За мене ли? Нѣма да се сърдя. кажи ми що приказватъ.

Човѣкътъ гледалъ къмъ сухото дърво, слушалъ и разказвалъ:

— Свраката, честити царю, сгодила сина си за дъщерята на кукумявката. Сега ѝ казва: „Кога, свахо, кукумявко, ще бжде сватбата? Много вече се продължи. Трѣбва вече и за туй да помислимъ“. А кукумявката ѝ отговаря: „Много, ме е срамъ, свахо, сврако, ама нѣма какво да се прави, ще почакате“, „Та докога, свахо кукумявко, до кога ще чакаме?“ — „Още нѣколко време, свахо. Азъ ви обещахъ деветъ пусти села зестра около нашитѣ гнѣзда. Благодарение на новитѣ данъци, шестъ села вече запусѣха. Още три скоро ще запустѣятъ, тогава ще направимъ сватбата и моята дъщеря ще бжде много щастлива съ твоя синъ.“

Царьтъ се почудилъ. Той мислѣлъ, че народътъ му продължава да си живѣе добре, а сега разбралъ, че гладува. Разсърдилъ се на министра, че го излъгалъ, заповѣдалъ да го погубятъ. Дигналъ данъка отъ птицитѣ, добитѣка и земитѣ, а оставилъ само оня по хората.

Следъ кжсо време народътъ се съвзелъ и почналъ да живѣе добре. Па и самъ царьтъ раздалъ богатствата си и почналъ да си живѣе както по-преди — скромно и безъ разкошъ.